

РЕШЕНИЕ

№ 5192

гр. София, 24.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в открито заседание на 19.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **176** по описа за **2013** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на УД [фирма] против решение от 29.11.2012 г., постановено по НАХД № 19446/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 105 с-в. Със същото е потвърдено НП № Р-10-556/18.09.2012 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на УД [фирма] на основание чл. 204, ал. 4 от Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране е наложена имуществена санкция в размер на 10000 лв. за нарушение по чл. 195, ал. 1 от Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди

доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 29.11.2012 г., постановено по НАХД № 19446/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 105 с-в е потвърдено наказателно постановление № Р-10-556/18.09.2012 г. на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”, с което на УД [фирма] на основание чл. 204, ал. 4 от Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране е наложена имуществена санкция в размер на 10000 лв. за нарушение по чл. 195, ал. 1 от Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че УД [фирма] е управляващо дружество по смисъла на ЗДКИСДПКИ, като с решение № 784-ДФ от 21.12.2005 г. Комисията за финансов надзор издала разрешение на дружеството да организира и управлява дейността на договорен фонд ДФ „Стандарт И. Високодоходен Фонд”, който съгласно чл. 5, ал. 1, предложение първо, вр. § 1, т. 10 от ЗДКИСДПКИ представлява колективна инвестиционна схема. На 05.12.2011 г. „Универсален пенсионен фонд Бъдеще” подава до касатора поръчка № 99002590, с която иска ДФ „Стандарт И. Консервативен фонд” да откупи обратно дялове от фонда на стойност 530 756, 17 лв., което не било изпълнено в срок. Вследствие на това на 06.03.2012 г. с решение № 174-УД на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” на касатора била наложена на основание чл. 195, ал. 1, т. 1 от ЗДКИСДПКИ принудителна административна мярка, с която се задължавал в 4-дневен срок от получаване на решението да изпълни задължението да изкупи обратно дяловете, емитирани от ДФ „Стандарт И. Високодоходен фонд” по подадената от „УПФ Бъдеще” заявка, като съгласно чл. 197 от ЗДКИСДПКИ мярката подлежи на предварително изпълнение. Решение № 174-УД било изпратено на дружеството с писмо изх. № РГ-08-12-07/07-03.2012 г., което било получено на електронната поща на дружеството на същата дата, като в рамките на 4-дневния срок, изтекъл на 12-03.2012 г. задължението не било изпълнено. С получено след изискана от Комисията за финансов надзор справка от ТБ [фирма] по повод изпълнението на процесната сделка писмо с вх. № 14-03-00-3/19.03.2012 г. било потвърдено, че задължението по сделката е частично изплатено, а остатъкът възлиза на 115 756, 17 лв. Комисията за финансов надзор установила от справки с банката на другата страна по сделката, че към 22.03.2012 г. е било погасено цялото задължение. За установеното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено наказателното постановление.

От правна страна първоинстанционният съд е приел за извършено нарушението по чл. чл. 195, ал. 1 от ЗДКИСДПКИ. Приел е, че съобразно посочените норми, за да е налице фактическият състав на визираното в наказателното постановление административно нарушение е достатъчно адресатът на предписанието на Комисията за финансов надзор да не го изпълни до изтичане на крайни му срок.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Съгласно чл. 195, ал. 1, т. 1 от ЗДКИСДПКИ, когато установи, че поднадзорни

лица, техни служители, лица, които по договор изпълняват ръководни функции или сключват сделки за сметка на поднадзорни лица, както и лица, притежаващи квалифицирано участие в управляващо дружество, са извършили или извършват дейност в нарушение на този закон, на актовете по прилагането му, на решения на комисията или на заместник-председателя, както и когато се възпрепятства упражняването на контролна дейност от комисията или от заместник-председателя или са застрашени интересите на инвеститорите, комисията, съответно заместник-председателят може да ги задължи да предприемат мерки, необходими за предотвратяване и отстраняване на нарушенията, на вредните последици от тях или на опасността за интересите на инвеститорите, в определен от нея срок. В процесния случай на 05.12.2011 г. „Универсален пенсионен фонд Бъдеще” подава до касатора поръчка № 99002590, с която иска ДФ „Стандарт И. Консервативен фонд” да откупи обратно дялове от фонда на стойност 530 756, 17 лв., което не било изпълнено в срок. Вследствие на това на 06.03.2012 г. с решение № 174-УД на заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност” на касатора била наложена на основание чл. 195, ал. 1, т. 1 от ЗДКСИДПКИ принудителна административна мярка, с която се задължавал в 4-дневен срок от получаване на решението да изпълни задължението да изкупи обратно дяловете, емитирани от ДФ „Стандарт И. Високодоходен фонд” по подадената от „УПФ Бъдеще” заявка, като съгласно чл. 197 от ЗДКСИДПКИ мярката подлежи на предварително изпълнение. Решение № 174-УД било изпратено на дружеството с писмо изх. № РГ-08-12-07/07-03.2012 г., което било получено на електронната поща на дружеството на същата дата, като в рамките на 4-дневния срок, изтекъл на 12-03.2012 г. задължението не било изпълнено. С получено след изискана от Комисията за финансов надзор справка от ТБ [фирма] по повод изпълнението на процесната сделка писмо с вх. № 14-03-00-3/19.03.2012 г. било потвърдено, че задължението по сделката е частично изплатено, а остатъкът възлиза на 115 756, 17 лв. Комисията за финансов надзор установила от справки с банката на другата страна по сделката, че към 22.03.2012 г. е било погасено цялото задължение. От представените по делото доказателства – извлечения от банковата сметка на касатора е видно, че той е изпълнил задължението си да плати едва 10 дни след изтичане на определения срок и предвид обстоятелството, че нарушението на чл. 195, вр. чл.204 от ЗДКСИДПКИ е формално – на просто извършване, неизпълнение на задължението за действие в предписания срок нарушението е напълно довършено от обективна страна. Правилни са изводите на първоинстанционния съд, че наложената принудителна административна мярка е подлежала на незабавно изпълнение, като в тежест на касатора в производството пред настоящата инстанция е да докаже евентуално наличието на спиране на изпълнението, каквито доказателства не са представени. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба за преюдициалност на спора по обжалване на наказателното постановление спрямо този по обжалваното на наложената принудителна административна мярка. Не съществува законово изискване налагането на принудителната административна мярка да става след приключване на производството по установяване на административното нарушение и налагане на административното наказание, защото това би лишило мярката от смисъл. В тази връзка на това основание следва и извода, че не съществува изискване налагането на административното наказание да се обуславя от влязла в сила принудителна административна мярка. Действително, на стр. 2 от наказателното

постановление е посочена подадена поръчка от „ПОД Бъдеще” на 05.12.2012 г. № 99002590. Предвид обстоятелството, че посочената поръчка се посочва на няколко места в наказателното постановление, но с дата 05.12.2011 г., настоящата инстанция определя неправилното посочване като техническа грешка, която по никакъв начин не се отразява на законосъобразността на наказателното постановление. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба, че срокът за изпълнение на принудителната административна мярка бил реално неизпълним. В тази връзка настоящата инстанция изцяло споделя изводите на първоинстанционния съд, че заявката за обратно изкупуване е била подадена на 05.12.2011 г., а принудителната административна мярка е била наложена едва на 06.03.2011 г. и за това време касаторът в производството пред настоящата инстанция е имал възможността да се снабди с достатъчно парични средства, за да извърши пълното плащане. В тази връзка са и мотивите, съдържащи се в решението на Върховния административен съд, постановено по повод обжалването на решението за налагане на принудителната административна мярка, като съобразно посочените мотиви даденият срок за изпълнение на мярката се разглежда в контекста на законовия срок за изпълнение на задължението – до 15.12.2011 г., и в контекста на срока за изпълнение на задължението – от 06.12.2011 г. до 06.03.2012 г. Неоснователно е оплакването, съдържащо се в касационната жалба за маловажност на извършеното нарушение. Целта на закона съобразно чл. 2, т. 1 е осигуряване защита на правата и интересите на инвеститорите, включително чрез създаване на условия за повишаване на тяхната информираност за пазара на дялове на предприятия за колективно инвестиране и при тази цел на закона извършеното нарушение не може и не следва да се определи като маловажно.

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

При така направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.11.2012 г., постановено по НАХД № 19446/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 105 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

